RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

U I T S P R A A K Nr. 2004/88 Med

i n d e k l a c h t nr. 2004.3398 (083.04),

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager heeft in het kader van een nieuwe hypotheek een verzekering gesloten tegen het risico van onvrijwillige werkloosheid als direct gevolg van ontslag. De verzekering is ingegaan op 19 december 2002. De arbeidsovereenkomst van klager is bij beschikking van de kantonrechter van 6 oktober 2003 ontbonden met ingang van 1 december 2003. In de verzekeringsvoorwaarden die op de onderhavige overeenkomst van toepassing zijn, waaronder 'Bijzondere bepalingen inzake module 2', is bepaald, voor zover thans van belang:
'Art. 4 Uitsluitingen bij werkloosheid:
Geen recht op uitkering bestaat indien:
a) (…)
b) de aanspraak op uitkering voortvloeit uit of verband houdt met een gebeurtenis die zich binnen 6 maanden na de ingangsdatum van deze module heeft voorgedaan; (…)'

De klacht

Ten tijde van het aangaan van de verzekering waren de omstandigheden op het werk van klager normaal te noemen. Het bedrijf waar klager werkte, was nog niet zo lang tevoren verkocht aan een ander bedrijf. Een nieuw managementteam en een nieuwe rayonmanager waren aangesteld, waardoor een wat andere cultuur was ontstaan.

Klager heeft zich op 8 april 2003 ziek gemeld wegens ontstekingen. Hij heeft daarvoor bij het eerste bezoek aan zijn huisarts medicijnen gekregen. Bij het tweede bezoek bleken de ontstekingen weliswaar gestabiliseerd, maar nog niet genezen. De huisarts constateerde dat de ontstekingen een uiting waren van spanningen. Deze waren veroorzaakt door werkweken van 55 uur in doorsnee en de door toedoen van de nieuwe manager en de nieuwe directie veranderde sfeer op kantoor. Volgens de huisarts zou terugkeer op het werk weer leiden tot het ontstaan van dezelfde klachten en geen oplossing bieden voor de lange termijn.

Overleg met de afdeling personeelszaken heeft geleid tot toepassing van de Wet Poortwachter. De werkgever had ingestemd met reïntegratie hetzij binnen het eigen bedrijf hetzij bij een bedrijf daarbuiten. In de eerste gesprekken werd zelfs de garantie om terug te keren als optie meegenomen, indien de nieuwe werkplek niet zou bevallen. Met steun van de afdeling personeelszaken is vervolgens een hersteltraject begonnen dat inhield dat omstreeks juli/augustus 2003 een reïntegratieprogramma bij de betrokken arbodienst zou worden gestart. Na het intakegesprek met de arbodienst en de daaruit voortvloeiende offerte aan de werkgever werd het reïntegratieprogramma door de (directie van de) werkgever echter onverwachts omgebogen naar een simpel outplacementprogramma. Door de houding van de werkgever is de psychische belastbaarheid van klager weer verminderd en de relatie met de werkgever bekoeld, hetgeen op 5 augustus 2003 resulteerde in een schriftelijk voorstel voor ontslag van de zijde van de werkgever. Klager heeft vanaf juli 2003 juridische ondersteuning gekregen van zijn vakbond. Klager is op grond van het door hem ontvangen juridisch advies uiteindelijk akkoord gegaan met de ontbinding van de arbeidsovereenkomst door de kantonrechter per 1 december 2003.

Op 12 december 2003 heeft klager aan de tussenpersoon bericht dat hij vanaf 1 december 2003 werkloos was. Verzekeraar heeft de claim bij brief van 24 februari 2004 afgewezen. Verzekeraar stelde zich op het standpunt dat de eerste ziekmelding van 8 april 2003 verband houdt met het uiteindelijke ontslag. Verzekeraar baseert zijn standpunt op een notitie gemaakt van een intakegesprek dat in april 2003 met een medewerkster van de arbodienst is gevoerd. In die notitie zijn de termen ‘verstoorde arbeidsrelatie’ en ‘outplacement’ gehanteerd. Klager acht het onjuist dat verzekeraar het ontslag hiermee in verband brengt. Het schriftelijk voornemen tot ontslag is pas op 5 augustus 2003, tegen iedere verwachting en afspraak in, aan klager bekend geworden.

Het standpunt van verzekeraar

Uit het door klager ingevulde schadeformulier blijkt dat klager in de periode van 16 januari 1995 tot 1 december 2003 in dienst is geweest bij zijn werkgever. Klager heeft zich op 8 april 2003 ziek gemeld. Spanning op de werkvloer door gewijzigde werkzaamheden en een verstoorde arbeidsrelatie lagen hieraan ten grondslag. Volgens verzekeraar blijkt uit een brief van de werkgever van 28 april 2003 dat op 24 april 2003 met klager is gesproken over reïntegratie binnen het eigen bedrijf, maar ook over een baan buiten het bedrijf van de werkgever. De conclusie van verzekeraar is dat er primair geen recht op uitkering bestaat, aangezien binnen zes maanden na de ingangsdatum van de verzekering door de arbodienst een verstoorde arbeidsrelatie is vastgesteld waaruit uiteindelijk het ontslag is voortgevloeid dan wel waarmee het ontslag verband houdt. Klager heeft ook zelf op zijn schadeformulier vermeld dat het ontslag is veroorzaakt door een verstoorde arbeidsrelatie. In de tweede plaats is verzekeraar niet gehouden tot uitkering over te gaan daar klager voorafgaand aan het ontslag niet actief en bezoldigd aan het arbeidsproces heeft deelgenomen. Klager heeft zich op 8 april 2003 ziek gemeld en is op 1 december 2003 werkloos geraakt.

Verzekeraar voegt hieraan toe dat de in de verzekeringsvoorwaarden vermelde periode van zes maanden hem in staat stelt een risico als het onderhavige, waarbij het neerkomt op moeilijk te objectiveren menselijke verhoudingen, te verzekeren. Klager leest ten onrechte in de verzekeringsvoorwaarden dat er binnen 6 maanden na ingang van de verzekering geen ontslag bekend mag zijn.

Bedoeld is echter dat zich binnen 6 maanden geen gebeurtenis mag hebben voorgedaan die met het ontslag verband houdt, dan wel waaruit het ontslag voortvloeit. Niet vereist is dat de gebeurtenis voorzienbaar was. Verzekeraar heeft niet gesteld dat de ziekmelding van 8 april 2003 de oorzaak is van het ontslag. Van belang is dat binnen zes maanden na het ingaan van de verzekering de arbeidsrelatie is verstoord.

Het commentaar van klager

Na kennisneming van het verweer van verzekeraar heeft klager - samengevat weergegeven - nog aangevoerd dat de werkgever aan het einde van de in verzekeringsvoorwaarden genoemde periode van zes maanden (op 19 juni 2003), net was begonnen met het zoeken naar een nieuwe functie binnen of buiten het eigen bedrijf. Als de relatie in april 2003 verstoord was, zoals verzekeraar heeft gesteld en klager heeft betwist, zou klager niet hebben mogen deelnemen aan een bedrijfscursus en aan een examen eind mei 2003 en zou hij geen uitnodiging hebben gekregen op 8 mei 2003 voor een bedrijfsuitje van 3 tot 5 oktober 2003 en zou ook de afdeling personeelszaken niet een koers hebben uitgezet voor het vinden van een nieuwe functie. De verstoorde relatie is, aldus klager, niet eerder ontstaan dan op 4 augustus 2003, toen een van de directeuren het voorstel heeft gedaan om klager te ontslaan. Verzekeraar doet zijn afwijzing steunen op een onjuiste interpretatie van de feiten.

Het oordeel van de Raad

1. Uit de aan de Raad overgelegde stukken blijkt de volgende gang van zaken. In de door verzekeraar genoemde brief van 28 april 2003 van een medewerkster van de afdeling personeelszaken aan klager is de inhoud van een met klager op 24 april 2003 gevoerd gesprek weergegeven. Gesproken is over langere tijd bestaande spanningen die hebben geleid tot de ziekmelding op 8 april 2003, en over het starten van een reïntegratieproject binnen of buiten het eigen bedrijf na verloop van een herstelperiode van acht tot tien weken. In het gesprek is geconcludeerd dat klager als gevolg van aanhoudende spanningen niet meer normaal op het kantoor te Rotterdam kon functioneren. Mede in dit verband heeft de voornoemde medewerkster klager meegedeeld dat de mogelijkheden zouden worden bezien voor een klager beter passende functie, hetzij binnen het concern van werkgever, hetzij bij een andere werkgever en eventueel met gebruikmaking van outplacement. Uit de stukken blijkt voorts dat het reïntegratieplan dat in juli/augustus 2003 zou worden uitgevoerd, door de werkgever niet is aanvaard en dat een (simpel) outplacementprogramma is aangeboden. Volgens klager is door dit aanbod de relatie met de werkgever verslechterd, hetgeen begin augustus 2003 heeft geresulteerd in een voorstel van de werkgever om de arbeidsovereenkomst te ontbinden. Bij beschikking van de kantonrechter van 6 oktober 2003 is de arbeidsovereenkomst per 1 december 2003 ontbonden.

2. Op grond van het voorgaande is verdedigbaar het door verzekeraar ingenomen standpunt dat de in april 2003 bestaande verhouding tussen klager en zijn werkgever zoals die blijkt uit de brief van 28 april 2003, verband houdt met de per 1 december 2003 ingetreden werkloosheid en mitsdien kan worden aangemerkt als een gebeurtenis in de zin van het hiervoor onder Inleiding geciteerde artikel 4 onder b van de verzekeringsvoorwaarden. Voldoende aannemelijk is gemaakt dat voor de spanningen in de arbeidsverhoudingen die in april 2003 tot uiting kwamen, geen oplossing is bereikt en dat deze een grond zijn geweest voor het verzoek van de werkgever tot ontbinding van

de arbeidsovereenkomst, hoezeer de bekendmaking daarvan klager ook heeft verrast. De goede naam van het verzekeringsbedrijf is door dit standpunt van verzekeraar niet geschaad, zodat de klacht ongegrond moet worden verklaard.

De beslissing
De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 13 december 2004 door mr. B. Sluijters, voorzitter, mr. H. C. Bitter, drs. D.F. Rijkels, arts, en dr. B.C. de Vries, arts, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van mr. C.A.M. Splinter, secretaris.

De Voorzitter:

(mr. B. Sluijters)

De Secretaris:

(mr. C.A.M. Splinter)